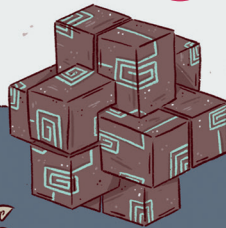

Nelimaan
tarinat

Elina Rouhiainen & Kaisa Ranta

Valkean- tuoja

Minerva

Nelimaan
tarinat

Elina Rouhiainen & Kaisa Ranta

Valkean- tuoja

minerva
MINERVA KUSTANNUS OY
HELSINKI

www.minervakustannus.fi

© Elina Rouhiainen, Kaisa Ranta ja Minerva Kustannus Oy, 2021
ISBN 978-952-375-150-7

Piirroksat: Kaisa Ranta
Ulkoasu ja taitto: Taittopalvelu Yliveto Oy
Painettu EU:ssa, Printon Trükikoda, 2021

Vaahkarin nelimaan herttuakunnat ja niiden kansat

SANSTE

– Pohjoinen vuoristokansa, jonka elämää määrittää yhteys luonnon kanssa. Kaikki sanstelaiset lähtevät 13-vuotiaana etsimään kumpasta, eläintä, josta tulee heidän kumppaninsa loppuelämän ajaksi. Laulut, tarinat ja oman historian tuntemus ovat sanstelaisille tärkeitä. He pitävät koristautumisesta.

VAARROS

– Keksijä- ja hevuskansa, josta suuri osa asuu valtakunnan pääkaupungissa Vaahkalinnassa. Kaupunki tunnetaan etenkin edistyksellisestä teknologiasta, jollaista ei löydy mistään muualta. Herttuakunnan ratsuväki on maankuulu. Vaarroslaiset ovat usein vaaleatukkaisia ja he suosivat pukeutumisessaan punaista.

SUOMUSKA

– Merenrannalla asuva kalastajakansa, jonka jäsenet tunnistaa helpoiten tummanharmaita hiuksista, ilmeettömyydestä sekä kaikkialle seuraavasta kalanhajusta. Suomuskaan eksyvät ulkopuoliset saattavat yllättyä huomatessaan, että paikalliset asukkaat rakastavat juhliä ja tanssimista.

KÖMSTE

– Kadonnut kansa, josta liikkuu paljon legendoja muttei yhtään varmaa tietoa. Mikäli kömsteläisiä on vielä olemassa, ovat he hyviä piiloutumaan – kukaan ei nimittäin ole nähnyt heitä ainakaan vuosisataan.

Ensimmäinen luku

JOSSA MATKA ALKAA

Viisitoistatuhatta askelta. Niin kauan kesti laskeutua koko matka alas Sanstevuorilta. Taaro tiesi sen, sillä hän oli laskenut askelia siitä asti, kun hän oli tänä aamuna lähtenyt matkaan vanhempiensa kanssa.

– Sinulla on edessäsi hieno kokemus, isä sanoi äidin takaa Ohmon selästä.

Taarolla ei ollut vaikeuksia pysyä tuuheaturkkisen karhupuhvelin tahdissa, vaikka hän kulki jalan. Suuresta koostaan ja voimistaan huolimatta äidin kumpas oli mitä lauhkein eläin, ja se oli löntystellyt koko matkan silmät puoliummessa.

Taaro korjasi reppunsa olkainten asentoa. He olivat jo ohittaneet puuttoman vyöhykkeen ja lähestyivät kohtaa, josta tiheämpi metsä alkoi. Kurkkua kuristi vähän, sillä juuri siinä heidän oli määrä erota.

Kaikki sanstelaiset lähtivät kolmetoistavuotiaina etsimään omaa kumpastaan eli eläintä, josta tulisi kumppani koko loppuelämän ajaksi – sellaista kuin äidin Ohmo tai isän koukkunokkainen Tsirkep, joka lenteli parhaillaan jossain Taaron yläpuolella. Matka piti suorittaa yksin, eikä sille ollut ennalta määrättyä reittiä.

Joku muu olisi ollut matkasta innoissaan, mutta Taaro viihtyi kotonaan vuorilla. Ne eivät olleet helpoin paikka asua, mutta sitäkin kauniimpi, eikä hän ollut koskaan käynyt niitä ympäröivää Utumetsää kauempana. Taaro piti tuulen tuiverruksesta, lauluista, joita se laului

osueissaan eri muotoisiin vuorenonkaloihin. Hän piti kiipeilystä, siitä miten koko vartalo sähköistyi ja miten korkeudet kutittelivat mahaa. Hän piti jopa talvesta, jolloin lumi muurasi heidät luoliinsa eikä ollut mitään tekemistä.

Äiti taputti Ohmoa pysähtymisen merkiksi.

– Tästä se nyt alkaa, hän sanoi juhlallisesti.

Taaro nyökkäsi. Hän yritti olla yhtä innoissaan kuin äiti, mutta tunne ei tullut. Hän katsoi isäänsä, joka kosteista silmistään huolimatta hymyili luottavaista hymyä.

- Hyvää matkaa, isä sanoi. – Muista varoa maantierosvoja.
- Hei sitten, Taaro vastasi, vaikka hänen jalkansa tuntuivat maahan liimatuilta.

Hän ei ollut valmis lähtemään. Hän ei tiennyt tulisiko hän koskaan olemaankaan, mutta hän olisi joka tapauksessa mieluummin palannut kotiin ja yrittänyt huomenna uudestaan.

Tsirkep tuli istumaan isän olalle ja päästi matalan rääkäisyä. Äiti veti henkeä ja hyräili Taarolle lyhyen melodian. Se oli Taarolle yhtä tuttu kuin hänen nimensä: sillä häntä oli tervehditty niin kauan kuin hän muisti, ja sanstelaiseen tapaan sävelmä kuului pelkästään hänelle.

Sen rohkaisemana Taaro otti askelen, ja sitten toisen. Jalat veivät häntä alas polkua niin kuin tehtävä olisi ollut niille ihan helppo. Metsänrajassa hän vilkaisi vielä kerran taakseen. Vanhemmat vilkuttivat hänelle, ja sitten Taaro näki heidän kääntyvän kohti vuotta.

Hän oli omillaan.

Taaro kulki metsässä. Se oli hänelle tuttu – hän oli vaeltanut täällä monta kertaa aikaisemminkin ja nähnyt, miten jäätävä usva luikerteli alas vuorilta tummien havupuiden sekaan. Tällä kertaa hän kuitenkin katseli ympärilleen aivan uusin silmin, koko ajan tarkkaillen ja etsien. Isän mukaan hän kyllä tietäisi, kun oikea eläin tulisi häntä vastaan, mutta hänestä tuntui silti, ettei hän voinut antaa keskittymisensä herpaantua hetkeksikään. Kumpas voisi ilmestyä hänen eteensä hetkenä minä hyvänsä. Taaro mietti, millaisen eläimen hän saisi. Linnun niin kuin isä, vai jotain suurempaa niin kuin äiti. Oli tietenkin myös kolmas vaihtoehto: mikään eläin ei hyväksyisi häntä kumppanikseen.

Taaro tiesi, että se oli harvinaista. Isä oli sanonut, ettei niin käynyt melkein koskaan ja että sitä oli turha pelätä. Taaro ei kuitenkaan pystynyt olemaan ajattelematta, millaista olisi palata kotiin ja kertoa, että hän oli epäonnistunut. Pelkkä ajatuskin kuristi kurkkua. Ehkä silloin oli parempi olla palaamatta.

Toinen luku

JOSSA NÄHDÄÄN JOTAIN KAUNISTA

Ensimmäisenä päivänä ei kuitenkaan tapahtunut mitään yllättävää. Taaro ei nähnyt sen enempää lintuja kuin ihmisiääkään. Ilma oli kolea, mutta vuorilampaan villasta tehty takki huppuineen piti hänet lämpimänä. Hän pysähtyi hetkeksi syömään eväitä, täytti vesileilinsä uudelleen purosta ja jatkoi sitten eteenpäin. Pimeän tullen hän leiriytyi yöksi, nukkui hyvin tuttuun vuotaan kääriytyneenä ja lähti matkaan taas aamulla. Kuljettuaan koko päivän reipasta tahtia hän tuli metsänrajaan.

Edessä näkyi maantie. Se vei etelään, Vaarroksen herttuakuntaan.

Siinä missä Sanste oli varsin syrjäistä, harvaan asuttua ja vaikeakulkuista maata, Vaarros oli suurempi ja kehittyneempi kuin mikään toinen Vaahkarin nelimaan herttuakunnista. Se tunnettiin etenkin hevosista ja niin ihmeellisistä teknisistä keksinnöistä, ettei Sanstessa ollut edes kuultu niistä. Pääkaupunki Vaahkalinna oli paitsi hallitsijoiden asuinpaikka myös koko valtakunnan keskus.

Taaro ei ollut koskaan käynyt siellä, mutta hän oli kuullut tarinoita niiltä, jotka olivat. Hän tiesi, että Vaahkalinnaa kutsuttiin Yöttömäksi kaupungiksi. Toisin kuin Taaron kotivuorella, Vaahkalinnassa ei tarvittu soihtuja tai öljylamppuja valaisemaan pimeällä. Heillä oli jotain, mitä kutsuttiin valkeaksi: valoa, jonka lähde ei ollut tuli. Se oli paljon kirkkaampaa kuin mikään muu – ainakin niin Taarolle oli kerrottu. Hän ei ollut itse koskaan nähnyt valkeaa. Vaikka sitä

käytettiin jonkin verran myös Vaahkalinnan ulkopuolella, Sanstessa sitä ei ollut.

Ajatus valkeasta sekä kiehtoi että vähän oudoksutti häntä. Sen ansiosta vaahkalinnalaiset saattoivat nähdä vaivattomasti vaikka keskellä yötä. Kaupungin käsityöläiset valmistivat tuotteitaan myöhään yöhön ja kirjurit pakersivat tekstiensä parissa aamuun asti. Taaro ei ollut aivan varma, miksi se oli tarpeellista – varmasti vaahkalinnalaistenkin täytyi

joskus nukkua. Siitä huolimatta hän oli utelias näkemään kaupungin omin silmin.

Niin kauas etelään Taaro ei kuitenkaan aikonut mennä. Kumpasta oli turha etsiä kaupungin lähettyviltä.

Tiellä matka taittui nopeasti. Ilma pysyi leutona ja päivien kuluessa Taaro menetti käsityksen sijainnistaan. Sitten tuli aamu, jolloin hän erotti kaukana horisontissa jotain kirjavaa. Hän siristi silmiään. Taaro ei ollut koskaan nähnyt merta, mutta hän oli aika varma, ettei sen kuulunut olla värikäs – eikä muutenkaan missään niillä main. Päästessään lähemmäksi hän alkoi hahmottaa, että hänen näkemänsä olikin valtava niitty. Kaikenväriset kukat tanssivat tuulessa luoden mitä upeimpia aaltoja.

Reppu putosi niityn reunaan, kun hän ryntäsi kukkien sekaan. Hän levitti kätensä ja antoi kasvien kutittaa sormiaan. Nauru karkasi hänen suustaan. Ensimmäistä kertaa lähtönsä jälkeen Taaro oli iloinen, ettei ollut kotona.

Silloin takaa kuului:

– Hei!